

ЕЛИН ПЕЛИН - „ЗАДУШНИЦА”

(анализ)

Социалното разделение на хората е и основна тема в разказа „Задущница”, където църковният празник на мъртвите служи за фон на развиващото се действие. Така Елин Пелин внушава идеята, че живите почти не живеят, а просто съществуват в тази грешна земя. От всички присъстващи на гробището ярко се откроява образът на селския поп, който трупа порязаниците, раздадени от жените в огромен чувал, а срещу него в студения зимен ден сираците, просяците и бедняците протягат посинели от студ ръце за дребни трошички, за да похапнат поне малко. Не по различен от общата картина е и главният герой Станчо Поляка, дошъл да раздаде за „Бог да прости” за починалата си жена. Кръпките, грубо и неумело зашити по окъсаната му риза, издават бедността му. В съветите, които тъщата и кумицата му дават да се ожени пак, Елин Пелин използва случая да извиси образа на българската жена: „Каква да е, да ти гледа къщата...” Независимо дали е красива или не, дали обича или не, българката притежава най-важната за една жена добродетел – да бъде къщовница и грижовна майка и съпруга. Освен това авторът набляга и на фактае българинът не обича самотата. Това става причина Станчо и Стоилка, която също е останала сама, да се съберат в едно семейство, да съберат „неволите си и децата си” и заедно да посрещат житейските проблеми и дребните радости в сивото ежедневие. Големият сърцевед Елин Пелин чрез този разказ утвърждава и още една истина – че хората не могат да живеят без да се обичат и че любовта им дава сили да понасят полеко несгодите.